

TIỂU SỬ THÁNH TỬ ĐẠO PHẬT GIÁO VIỆT NAM

NI CÔ THÍCH NỮ LIÊN TẬP

1946 – 1970

Ni Cô Khất Sĩ Thích Nữ Liên Tập tục danh Lê Thị Gái, sinh ngày 1.4.1946 tại tỉnh Thừa Thiên. Ni Cô sinh trưởng trong một gia đình trung lưu, cha là ông Lê Văn Dụ, mẹ là bà Trần Thị Thiú. Cô có 5 anh em, một người anh và 3 em trai, duy có một mình cô là gái.

Sinh trưởng trong một gia đình đạo Phật, cô thường đi lễ chùa và quy y đầu Phật từ khi còn thơ ấu. Trong những lần tới lui lễ bái ở chùa, cô đã được nghe quý Thầy, quý Cô giảng dạy giáo lý. Vốn có căn tu, cô đã sớm ý thức cuộc đời là đau khổ, vô thường, con người cứ mãi trôi lăn trong vòng sanh tử luân hồi. Vì thế, đã nhiều lần cô muốn trốn khỏi cõi đời phồn hoa giả tạo để dẫn thân vào cửa Phật, quyết chí xuất gia cầu Đạo giải thoát. Nhưng gia đình có một mình cô là gái, nên bốn phận của cô còn nhiều, còn nặng đối với cha mẹ và đàn em nhỏ dại.

Nhưng vì chí xuất gia quá mạnh, cô quyết bỏ cuộc đời ô trược, gởi thân vào chốn am thiền, sớm mỗ chiều chuông, cầu thầy học đạo. Lòng mong ước đã thành, ngày 20.5.1965, cô đã từ bỏ lớp áo phần son hương sắc, thể phát xuất gia cầu đạo. Thực hành hạnh đầu đà của đức Phật, cô quần y thọ bát khất thực, sớm hôm tinh tiến tu hành học đạo.

Đến năm 1968, thấy cảnh tang tóc đau thương, cửa nhà tan nát, con mất cha, vợ mất chồng, bao nhiêu trẻ thơ vô tội phải lâm than đói khát, thiếu cơm, thiếu áo do biến cố tết Mậu Thân gây ra. Không thể nào làm ngơ trước cảnh bơ vơ lạc lõng của những trẻ thơ khờ dại, cô đã tiếp tay với quý Thầy, quý Cô tập trung những cô nhi chiến nạn về Tịnh Xá Ngọc Ninh nuôi dưỡng.

Thời gian hơn 2 năm qua, không quản gian lao, không từ khó nhọc, cô đã tận tình chăm sóc nuôi dưỡng, cố gắng mang tình thương để an ủi số phận hẩm hiu của những đứa trẻ ngây thơ vô tội bị chiến tranh cướp mất mẹ cha. Nhờ đức tánh điềm đạm, vui vẻ tận tình mà cô đã được các em tôn xưng là hiền mẫu.

Thời gian thấm thoát trôi qua, bao nhiêu cảnh đau thương tang tóc cứ tiếp tục xảy ra, cứ tiếp tục đè nặng trên mái đầu vô tội của lớp tuổi thơ ngây. Chiến tranh mỗi ngày mỗi khốc liệt, mỗi ngày mỗi lan rộng từ thành thị đến thôn quê, từ nước này đến nước nọ làm cho cô đau lòng xót dạ không thôi. Đã nhiều lần cô tâm tình với những người thân thích, nếu tiêu hủy thân xác này, mà có thể chặn đứng được sự lan rộng chiến tranh thì cô sẽ vui vẻ chấp nhận sự hy sinh.

Với niềm thao thức suy tư sẵn có, khi được tin Việt Nam Quốc Tự bị một bọn người tay sai của ngoại nhân tấn công bắn giết, đánh đập, bắt bớ chư Đại Đức Tăng Ni và Phật Tử một cách tàn bạo trong đêm 4 rạng ngày 5.5.1970, cô tỏ ra đau xót và biểu lộ suy tư nhiều hơn, đau khổ về Pháp Nạn triển miên của Giáo Hội.

Tiếp đến khi nghe tin Giáo Hội công khai đứng ra vận động hòa bình, chấm dứt chiến tranh cho Việt Nam và đòi hỏi những vấn đề cơm áo, những nguyện vọng thiết tha chính đáng của mọi giới đồng bào cũng như của Giáo Hội. Cô thấy không còn lúc nào đáng phải hy sinh để đóng góp công lao cho Dân tộc và Đạo pháp bằng lúc này. Niềm thao thức đã thúc đẩy cô hành động...

Thế rồi, tại Phan Rang vào lúc 4 giờ sáng ngày 4.6.1970, cô đã tình nguyện đem thân làm đuốc để soi sáng cho nền Hòa Bình Việt Nam và sự bình an cho Giáo Hội. Với sự hy sinh này, Cô mong rằng sẽ làm thức tỉnh lương tâm những ai đã xô đẩy Dân Tộc đến bến bờ diệt chủng và những ai cố tình phá hoại Đạo Pháp.

NGUỒN GỐC - XUẤT XỨ TÀI LIỆU:

- Chắp bút: **Sa Môn Thích Thiện Hoa**
- Nguồn: **50 năm chân hưng Phật Giáo Việt Nam (1920-1970).**
- Suru tập – Hiệu chỉnh – Trình bày: **Quảng Mẫn**

TÀI LIỆU ĐỌC THÊM:

- [Đám tang Ni Cô Lê Thị Gái tự thiêu - Diễn hành phản chiến](#) - *Báo Công luận số 728, thứ sáu ngày 12.6.1970.*